

Sygn. akt IV CSK 515/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku Gminy G.
przy uczestnictwie R.B.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 9 kwietnia 2021 r., sygn. akt I Ca [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z 9 kwietnia 2021 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i zmianę przez oddalenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

W jaki sposób i w oparciu o jakie dyrektywy wykładni przepisów prawa należy dokonywać oceny tego, czy gmina (jednostka samorządu terytorialnego), władająca nieruchomością wyłącznie w interesie publicznym, manifestuje to, że czynności składające się na ww. władztwo mają za przedmiot własność cudzą, od której to manifestacji uzależniona jest możliwość negacji wystąpienia po stronie

gminy posiadania samoistnego na gruncie przepisu art. 336 k.c., a w konsekwencji również zasadność ewentualnego oddalenia wniosku o stwierdzenie zasiedzenia w oparciu na art. 172 § 1 i § 2 k.c. W szczególności, czy okoliczność manifestacji przez gminę (jednostkę samorządu terytorialnego) władającą nieruchomością wyłącznie w interesie publicznym, tego, że czynności władcze mają za przedmiot własność cudzą, może zostać uznana za udowodnioną w sytuacji stwierdzenia posiadania przez gminę nieruchomości w złej wierze, która przejawia się w wiedzy gminy o fakcie nieprzysługiwania jej prawa własności do wskazanej nieruchomości?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Sąd Najwyższy przypomina, że konstrukcja takiego zagadnienia powinna odpowiadać wymogom zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W konsekwencji dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień (pytań) prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Pytanie takie, zaczyna się zawsze od partykuły pytajnej „czy”. Oznacza to, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, dokonuje się przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00). Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącego tych wymogów nie spełnia, skoro zostało sformułowane jako pytanie otwarte. Ponadto, stopień skonkretyzowana przedstawionego przez uczestnika zagadnienia prawnego oraz osadzenie w stanie faktycznym sprawy wskazują na dążenie do uzyskania

odpowiedzi związanej z oceną trafności kwestionowanego rozstrzygnięcia. Omawiane zagadnienie nie ma waloru uniwersalnego i nie wykracza poza granice sporu w niniejszej sprawie.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

ke